

2.3.3. Kontakty z rówieśnikami i z dorosłymi

Mimo bogatych ilościowo i treściowo relacji z dorosłymi, dzieci z zespołem Williamsa napotykają olbrzymie trudności w nawiązywaniu kontaktów z rówieśnikami (zarówno z cierpiącymi na to zaburzenie, jak i ze zdrowymi). Zazwyczaj nie szukają towarzystwa innych dzieci. Wiele z nich preferuje zabawy indywidualne lub równoległe niż interaktywne gry choćby z jednym kolegą. 85% jest określana mianem samotników, a 64% woli towarzystwo dorosłych niż dzieci (Udwin i in., 1987, za: Semel, Rosner, 2003).

W wieku szkolnym 71% dzieci z zespołem Williamsa ma trudności w nawiązywaniu i utrzymywaniu przyjaźni z rówieśnikami, 41% zraża ich do siebie, a 56% ma problemy w relacjach także z dziećmi w innym wieku. Co zdumiewające, aż 35% uważane jest za nie lubiane w grupie rówieśniczej. Przyczynia się do tego między innymi brak umiejętności koniecznych w typowych grach i zabawach sportowych, spowodowany deficytami poznawczymi, ubogim myśleniem przestrzennym oraz mniejszą sprawnością motoryczną (Semel, Rosner, 2003).

Znaczny odsetek znajomych i przyjaciół dzieci z zespołem Williamsa stanowią dzieci młodsze oraz starsze i dorośli. Dzięki towarzystwie młodszych kolegów zaczyna się wyrównywać i kompensować niedojrzałość poszczególnych funkcji. Również znacznie łatwiej im współdziałać oraz sprawnie uczestniczyć w grach i zabawach przeznaczonych dla młodszego wieku. Natomiast w obecności osób starszych dzieci z zespołem Williamsa czują się pewniej i bardziej kompetentnie. Z łatwością dostosowują poziom słownictwa do dorosłego rozmówcy.